

[Nathalie Lind.]

har stemt imod lovforslag nr. 210 om en særlig ydelse til modtagere af børnetilskud og pensionister, der jo delvis er indarbejdet i det lovforslag, men det forlig, der er opnået, hvorved det er lykkedes på den ene side at bevare den rimelige stilling for de reelt enlige forsørgere og på den anden side at opheve de særlige børnetilskud til de papirløse ægteskaber, dette princip og denne enighed, der er tilvejebragt, tillægger vi så stor betydning, at vi fra venstres side vil stemme for lovforslaget ved tredje behandling. Vi har jo allerede ved anden behandling tilkendegivet, hvordan vi så på den økonomiske side af sagen, men da vores ændringsforslag er stemt ned, ender vi altså med at stemme for lovforslaget.

Valbak: De fleste vil vel indrømme, at sammenkogte retter kan være overordentlig velsmagende. Det gælder i hvert fald, når en god kok har brugt ingredienser, der passer på en harmonisk måde til hinanden. Vi mener i vort parti, at de ingredienser, der her er brugt, ikke passer særlig godt til hinanden; tværtimod. Derfor skulle meget tilsige, at vi ikke kunne stemme for dette lovforslag. Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi har haft store vanskeligheder med at finde frem til vor stilling ved afstemningen her, og jeg har grund til at takke hr. Hjortnæs, der forleden klart gav udtryk for, at man også i flertallet forstod, at vi måtte have sådanne vanskeligheder, stående over for disse ingredienser.

Vel, vi vil imidlertid gerne på en eller anden måde markere, at vi ønsker at tage et medansvar for den del af lovforslaget, som vi har været med til at omformulere på en sådan måde, at det peger fremad. På den baggrund agter også vort parti at stemme for lovforslaget om et øjeblik. Det indgår også i vore overvejelser, at man har givet os tilslutning til en analyse af hele den problematik, som er omkring dette lovforslag, i lyset af de senere års samfundsudvikling, ændringer i familiemønstre osv.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget
vedtoges enstemmigt med 164 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 199) findes i tidenden sp. 7664).

Der var stillet følgende ændringsforslag:

Af *ministeren for kulturelle anliggender:*

Til § 11.

1) I 2. pkt. ændres ordene „radiorådets programudvalg“ til: „radiorådet i dets egenkab af programudvalg“.

Til § 12.

2) I § 12 udgår „programudvalget“.

Bemærkninger.

Ændringsforslagene er redaktionelle og en følge af, at radiorådet fungerer som programudvalg.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Robert Pedersen: Udvalget er enig om at anbefale kulturministerens ændringsforslag; i øvrigt er der i indstillingen til lovforslaget som helhed den samme opdeling, som der var ved anden behandling.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2 af *ministeren for kulturelle anliggender* (se foran) vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

K. Helvog Petersen: Jeg har mellem anden og tredje behandling stillet nogle spørgsmål til ministeren, som han har svaret nu til morgen; det var spørgsmål, der naturligt rejste sig på basis af den forhandling, der førtes her ved anden behandling af lovforslaget. Jeg kunne have stillet mange

[K. Helveg Petersen.]

andre spørgsmål og havde regnet med, at vi havde fået tid til i sommerens og efterårets løb at tage de mange, mange problemer op, som knytter sig til en så væsentlig lov som radioloven. De svar, som jeg har fået fra ministeren nu her til morgen, tilfredsstiller mig ikke.

Jeg spurgte bl. a. om, hvorledes man nærmere tænkte sig at amternes programråd skulle nedsættes, hvorledes de skulle være bygget op, hvilket antal personer der skulle være i dem, og hvilken funktion de skulle have. Jeg synes, det var rimeligt at få en nærmere redegørelse fra ministeren for disse forhold, som jo rummer væsentlige problemer.

Ministeren henviser til, hvad der står i bemærkningerne til lovforslaget, og siger, at det er amterne, der har retten til at bestemme. Og så føjer han i øvrigt til, at man går ud fra, at det er de folkelige og kulturelle organisationer, der udpeger repræsentanterne, og der skal også være mennesker, som ikke repræsenterer institutioner og organisationer, men som træder ind alene på basis af deres personlige og menneskelige kvalifikationer. Der står altså intet om antallet. Jeg erindrer fra forhandlingerne her i tinget, at der blandt udvalgsmedlemmerne, der havde ordet, var megen uenighed om, hvor stort et organ der ville være tale om — jeg tror, nogle nåede helt ned på 3. Der var også forslag om, at det skulle være amternes kulturudvalg, der skulle indtræde i denne funktion. Jeg må altså konstatere, at vi kan ikke få nærmere at vide. Det bliver altså det tal, der er angivet i bemærkningerne, mellem 10 og 20, der er ministerens svar.

Jeg sagde under anden behandling, at jeg tror ikke, vi holder os på dette tal; jeg tror, vi kommer højere op. Det bliver en art repræsentantskab, og dette skal man vurdere i sammenhæng med de funktioner, som organet skal have. Jeg spurgte ministeren om, hvordan man tænkte sig samarbejdet gennemført mellem disse programråd og Danmarks radios distriktsmedarbejdere. Herom siger ministeren, at det må antages, at de mødes til drøftelser, og at sådanne drøftelser vil være nyttige for begge parter.

Ja, det må vi da håbe de vil, men det er jo ikke meget sigende, når vi taler om den

kompetence, disse organer har; de må da have nogle rettigheder. Hvis de kommer med forslag over for medarbejderne, så kan de altså risikere, at disse forslag afvises. Der er altså ingen klarhed på dette punkt.

Videre spurgte jeg, hvordan man tænkte sig forholdet imellem radiatorådet som landsdækkende programudvalg og disse programråd. I svaret henviser ministeren til, at det er radiatorådet, der fastsætter de nærmere bestemmelser; det skal afgive indstilling over for ministeren. Videre siger ministeren, at han umiddelbart finder, at man kan forestille sig en ordening, hvorefter radiatorådet som programudvalg 3-4 gange om året indkalder formændene for disse programråd til drøftelser. Men er det nu rimeligt at sætte sådanne store maskiner op for at løse de funktioner, der her er tale om, disse meget spinkle funktioner, som tegner sig overordentlig uklart? Jeg er bange for, at man indbygger en række konflikter i de bestemmelser, der her er tale om. Jeg kan ikke se det rimelige i, at man nu skal i gang med at opbygge de mange programråd — det drejer sig, så vidt jeg kan se, om mellem 300 og 400 over hele landet — at man skal sætte amterne i gang med at danne disse råd uden at have klart definerede opgaver at give dem.

Endelig har jeg spurgt — og det er det sidste, jeg skal komme ind på her ved tredje behandling — om ministerens vurdering af, i hvilket omfang det forudsættes, at de folketingsmedlemmer, der er udpeget til radiatorådet — altså de 5 i henhold til § 8, punkt 5 — repræsenterer deres partier, hvorledes ministeren ser på disse medlemmers kompetence i relation til de opgaver, de har? Skal de forelægge radiatorådssager for deres partigrupper, forudsættes det? Mener ministeren, det er rimeligt, at det sker, og da i hvilket omfang? Var det dog ikke rimeligt, om vi fik en smule klarhed tilvejebragt på dette felt?

Ministeren siger, at man må antage, at de medlemmer, der er udpeget af partierne, ikke kan betragtes som repræsentanter for partierne som sådanne; det hindrer dog ikke, siger ministeren, de enkelte medlemmer i at rådføre sig med de instanser, der har udpeget dem. I øvrigt, føjer ministeren til, ligger det uden for ministerens opgave at udtale sig om udstrækningen af den indsats.

[K. Helveg Petersen.]

Her står vi over for en uklarhed, som må have interesse for hele folketinget. Vi får altså at vide, at de repræsenterer ikke i egentlig forstand partierne, men på den anden side er det rimeligt, at de rådfører sig med de instanser, der har udpeget dem. Lad mig gøre et par bemærkninger hertil.

For det første er der, så vidt jeg kan skønne, igennem årene foregået en udvikling i retning af at acceptere, at der er en ret snæver kontakt imellem disse partirepræsentanter og partigrupperne. Jeg tror nok, forholdet til at begynde med var et andet; da opfattede man de af folketinget valgte mere som repræsentanter for lytterne, men så vidt jeg kan se, er der nu sket en glidning, lad os dog indrømme det.

Jeg kan føje en bemærkning til om de betragtninger, der blev anstillet her ved anden behandling om, at man skal vogte på hinanden; det var jo bemærkninger, der også faldt, da vi diskuterede ministerens oplæg engang i november, hvor ministeren sagde, at man måtte sige, at de politiske repræsentanter havde været i stand til at afbalancere hinanden, og at det var meget godt, om løverne vogtede på tigrene. Ja men dér er jo en erkendelse af, at det er politiske repræsentanter. Det vil altså sige, at den politiske dominans i radiatoradet er stærk, og den styrkes efter min opfattelse ved dette forslag.

Til sidst skal jeg igen beklage, at det ikke har været muligt at få tilslutning til den tanke, at man fik udsat behandlingen til næste samling. Jeg mener, at vi derved havde fået tid til roligt og afslappet at diskutere de mange vigtige spørgsmål, der rejser sig om denne den vigtigste kulturpolitiske lov, vi har, og en af de vigtigste love, vi overhovedet behandler i tinget — meget vigtigere, end det forekommer mig man almindeligvis accepterer. Vi kunne med en rolig arbejdsrytme have nået et resultat, der var langt bedre end det, der nu vedtages om et øjeblik. Dette lovforslag giver ikke noget som helst grundlag for at tro, at der vil ske de fornyelser, der er tiltrængt. Det giver ikke noget grundlag for at tro på, at vi får større åbenhed, at vi får et bedre klima på hele dette felt, og det er just det, vi trænger til.

Jeg kan derfor ikke ved tredje behandling stemme for lovforslaget.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiassen): Jeg har stor respekt og estime for den tidligere kulturminister. Men jeg synes, når han bliver ved med at diskutere spørgsmålet om en udsættelse af dette lovforslags behandling, så burde det ikke være i folketingsalen, så burde det være i den radikale folketingsgruppe, han førte den diskussion; det var på tide.

Der er ikke tale om, at de programråd, der oprettes, skal tælle 300 eller 400 mennesker. Jeg er jo en af dem, der har arvet hr. K. Helveg Petersens repræsentantskaber; de er ganske simpelt arbejdsudøvelige, de har intet at gøre med decentralisering eller kontakt med bredere kredse af befolkningen her i dette land, det vil jeg gerne understrege.

Jeg vil gerne sige om det spørgsmål, der er stillet, at de medlemmer af radiatoradet, som udpeges af partierne, har på ganske samme måde som de øvrige rådsmedlemmer den opgave at lede Danmarks radio så godt som overhovedet muligt. De kan ikke betragtes som egentlige repræsentanter for partierne i den forstand, at de om hvert enkelt spørgsmål skal indhente godkendelse i deres partigrupper. Her kan man sammenligne dem med de medlemmer, som udpeges af ministeren, den til hver tid siddende minister for kulturelle anliggender, nemlig rådets formand og næstformand, der mig bekendt — og så vidt jeg forstår, også hr. K. Helveg Petersen bekendt — aldrig har opfattet sig som repræsentanter for ministeriet.

En anden sag er det, at de af partierne udpegede medlemmer naturligvis i deres arbejde må sørge for at bevare en vis jordforbindelse; de kan ikke handle på tværs af de ideer og interesser, som deres partier står for, men det kan man ikke give regler om. Efter min mening er det helt tydeligt, at partiernes repræsentanter i spørgsmålet om licensforhøjelser bør rådføre sig med deres grupper. I andre spørgsmål er det op til dem selv at afgøre, om en sådan kontakt med grupperne er nødvendig eller den ikke er det. Hvis hr. K. Helveg Petersen ikke kan indse dette, ikke vil indse dette eller betragte det som et udslag af uklarhed fra min side, så må det være, fordi han ikke forstår de politiske realiteter.

K. Helveg Petersen: Når ministeren taler om, at de 300 medlemmer af programrådene

[K. Helveg Petersen.]

ikke har noget med virkeligheden at gøre, så vil jeg gerne henvise til, hvad ministeren selv siger i bemærkningerne til sit lovforslag, hvor han nævner, at der skal være mellem 10 og 20 i hvert af disse lokalprogramråd. Samtidig nævner ministeren en række organisationer, der skal være repræsenteret, og ministeren må jo ikke glemme, at der ikke findes noget amt, hvor der ikke er mindst 100 foreninger, sikkert mange flere, der vil henregne sig til denne kategori. Han føjer til, at der skal også være folk, der er valgt uden for disse institutioner og foreninger. Jeg betvivler, at man kan skære antallet ned til 20, men selv om man kan få det ned til 20, så er der alligevel 20 gange 13, nemlig 260 — 20 gange 13 er 260 — der sættes i gang ud over landet med at løse opgaver, som er så uklart og så fåget formuleret, at det er meget, meget svært at se berettigelsen af det. Jeg sagde ved anden behandling, og jeg siger det igen: vær sikker på, at dér har man indbygget konflikter, når først disse mennesker, der jo har nok at lave i øvrigt, tromles sammen uden at have nogen egentlige, markerede opgaver at tage stilling til.

Det, ministeren sagde om repræsentantskabet, er en påstand, ministeren ikke kan underbygge. Der er intet som helst grundlag for at sige, at det repræsentantskab, jeg foreslår, ikke er arbejdsdygtigt. Det skulle være på op til 60 medlemmer, og der er lagt klare opgaver hen til dem, givet dem en klar kompetence i modsætning til det, der foreligger om programrådene.

Må jeg sige om det politiske, at det, jeg har ønsket at få frem, er altså, at der er en stigende politisk dominans, og det er da også noget, som enhver, der følger disse anliggender, ved at befolkningen ikke er i tvivl om. Jeg har bare ønsket at få det slået fast. Og så har jeg sagt ved anden behandling, og jeg gentager det nu: den politiske stilling, dette ting skulle tage til disse forhold, bør tages her i salen gennem debatter. Vi skulle diskutere radioens forhold på basis af rapporter fra styrelsen, hvor programmer og alt var lagt frem. Det gør vi ikke. Her kunne folkettingen blande sig, her kan vi skønne og vurdere, om der virkelig er overensstemmelse mellem den formålsparagraf, vi har i loven, og så det, der sker i Dan-

marks radio. Det er stedet. Jeg tror, det var den vej, vi skulle have fulgt, og det er det, jeg har lagt op til. Det ønsker man altså ikke at gøre.

Jeg håber meget, at man ad åre — det sker ikke de første år, for nu er man bundet til en struktur — vil komme på bedre tanker.

Johan Philipsen: Anledningen til, at jeg kommer herop, er den, at hr. K. Helveg Petersen påstår, at vedtagelsen af dette lovforslag vil have til virkning, at der kommer konflikter. Må jeg ikke forsøge at forklare, hvori uenigheden imellem os i grunden består. Jeg kan forstå, at det, hr. K. Helveg Petersen taler for, og som for så vidt er et godt formål, er, at en radiolov skal opbygge en art idéfabrik, mens den efter vores opfattelse skal give nogle styringsinstrumenter for Danmarks radio, i dette tilfælde nogle bedre styringsinstrumenter, hvori ideerne selvfølgelig skal komme fra Danmarks radios medarbejdere, fra de konsulenter, vi antager, og fra den kontakt med lyttere og seere, som man har.

Må jeg ikke nævne et ganske konkret eksempel på behovet for bedre styringsinstrumenter. Vi havde en konflikt i Danmarks radio, der gav anledning til nogle arbejdsnedlæggelser, og i forbindelse med dem blev der sagt til os offentligt fra Danmarks radios medarbejdere: radiatorådet følger en sikkurs. De har i nogen grad ret. De har ikke ret, hvor der er tale om provinsudbygningen, men de havde ret i den forstand, at programudvalget, der var et andet forum end radiatorådet, havde nogle yderligere programønsker, som det desværre fik vedtaget, og disse ønsker måtte radiatorådet tage tilbage af økonomiske grunde. Det, der nu bliver vedtaget, er, at de, der fremsætter ønskerne, også skal stå til ansvar for de økonomiske følger.

Må jeg om amtsprogramudvalgene bare sige følgende. Det var oprindeligt i lovforslaget forudset, at amter og kommuner skulle gå i gang med regionale udsendelser. Det har man af flere grunde, som jeg ikke skal opholde mig ved, taget ud, men de fleste af os er vel enige om, at vi på et eller andet tidspunkt ud i fremtiden får regionale udsendelser. Vi har efter min mening behov for at komme i kontakt med disse folk. Det begyn-

[Johan Philipsen.]

der vi nu på med amtsprogramudvalget, og det er altså et led i det, som jeg har set som meget væsentligt ved denne lovændring, nemlig at vi får disse afstande, der har været mellem husets medarbejdere og radiorådet, mindsket og afstanden imellem lyttere og seere og det ansvarlige radioråd mindsket; det håber jeg altså vil ske i de år, hvor denne lov kommer til at fungere.

Niels Helveg Petersen: Ministeren sagde, at det var ude af kontakt med de politiske realiteter at stå for de synspunkter, som tidligere har været fremført om de politiske repræsentanter i radiorådet. Det er jeg helt enig med ministeren i. Det vil vise sig ved afstemningen, som det viste sig ved afstemningen om ændringsforslagene, at det er ude af takt med de politiske realiteter her i salen at forlange en anden radioordning. Det har ingen interesse. Nej, desværre. Det er de politiske partier, der har magten i Danmarks radio, det er de politiske partier, der med denne ordning cementerer deres egen magtposition. Magthavere opgiver sjældent deres egne magtpositioner, og det gør de politiske partier heller ikke. Det er den politiske realitet i denne sag, desværre, for det er denne politiske realitet, der betyder, at Danmarks radio som institution har en dårligere ledelse, end den behøvede at have.

(Kort bemærkning).

K. Helveg Petersen: Det er hr. Johan Philipsen, der taler om, at nu får man bedre styringsinstrumenter. Det er mig fuldstændig umuligt at se, hvori forbedringerne består. Der bliver en masse uklarhed, der bliver en masse kompetencestrid. Jeg tror ikke på det. Hvordan skulle 22 medlemmer — det består radiorådet efter det nye forslag af — kunne skabe en effektiv styring? Det er da klart, at man måtte have et lavere antal, hvis man skulle kunne tale om en effektiv styring, og særlig når så mange forskellige ting indgår i kompositionen af disse 22.

Jeg mener, det er urimeligt at sige, at man ved denne ordning sikrer en bedre forbindelse med ideer ude omkring. Det, man gør, er, at man siger, disse amtsformænd må 3-4 gange om året få lov til at komme ind i et programudvalg, som er lig med radiorådet, og forelægge deres synspunkter dér — intet om, at de har nogen som helst beslutningsret. Og når vi ved, at programudvalget holder møde vel en gang om ugen, kan man jo se, hvor tyndt hele dette grundlag er.

Derfor skal man ikke fra flertallets side sige, at nu gennemfører man en lov, der giver bedre styringsmuligheder og skaffer bedre arbejdsvilkår for Danmarks radio. Det bliver ikke tilfældet.

Bernhard Baunsgaard: Det er hr. Niels Helveg Petersens ord om, at det er de politiske partier, der har magten i Danmarks radio, som tvinger mig op på talerstolen. Dette kan kun fortolkes på den måde, at de politiske partier misbruger deres magt i Danmarks radio til f. eks. at ansætte politisk. Vi har ofte haft diskussion om ansættelser i Danmarks radio. Jeg mindes ikke én ansættelse, hvorefter man har delt sig efter partipolitiske anskuelser i Danmarks radio.

Johan Philipsen: For at forklare det med styringen skåret ud i pap — jeg har aldrig sagt det offentligt tidligere, lad mig så gøre det fra denne talerstol: jeg har græmmet mig, når jeg som radiorådsmedlem af økonomiske grunde måtte vælte en beslutning, som et programudvalg i øvrigt på lovlig vis havde vedtaget, og hvor årsagen simpelt hen var den, at programudvalget har en anden sammensætning end radiorådet. Det kan ikke være anderledes, end at de, der fremsætter ønskerne, også må have forpligtelse til at skaffe midlerne til at få ført disse ønsker ud i livet. Det er det, jeg forstår ved bedre styring, og det var det, der førte til konflikten i Danmarks radio.

Jeg har også græmmet mig over, og det vil jeg gerne sige her, at radiohusets medarbejdere i nogen grad havde ret i deres kritik

[Johan Philipson.]

og vi alligevel af økonomiske grunde måtte stå ret for at sige: ja, kære venner, men det bliver altså ikke anderledes.

Erhard Jakobsen: Da jeg ved anden behandling forleden dag to gange understregede, at jeg fandt, det var nødvendigt med en radiokommission oven på den, der afgav betænkning for nogle år siden, mente jeg selv, jeg havde ret. Jeg mener, det må være iøjnefaldende for alle, der har lyttet til diskussionen også i dag, at det er vi nødt til at have. Den kommission, der sad i forvejen, har behandlet nogle spørgsmål, men de spørgsmål, hvorom man bl. a. lovgiver i dag, er ikke kommissionsbehandlet. Hele spørgsmålet om, hvors dybt radiorådet skal gå ind i dispositionerne, er slet ikke gennembehandlet, og derfor forstår jeg godt den tidligere kulturministers betæneligheder over for alt dette, for det har han siddet og set på.

Men det, jeg gerne vil understrege over for de medlemmer af dette ting, der nu bliver eller er valgt til radiorådet er, at selvfølgelig har de nogen magt, og selvfølgelig har de nogen indflydelse, men det forudsætter, at de bruger den. Jeg går ud fra som en selvfølgelig, at den aldrig bruges partipolitisk, misbruges partipolitisk; begunstiggelse af partifæller tror jeg vi er kommet over. Derimod skulle den gerne bruges som middel mod pression, og jeg ved, det er meget almindeligt at tale om pression udefra. Er der slet ingen, der er opmærksom på pression indefra? Er der slet ingen, der er opmærksom på, hvor stærke grupper der arbejder blandt medarbejderne på at præge programmerne i en ganske bestemt retning?

Jeg vil gerne understrege betydningen af, at radiorådet med den nye lov bag sig snarest muligt får de publiceringsregler, som flere radiorådsmedlemmer har efterlyst, og jeg håber, det bliver efter de retningslinjer, som jeg ikke skal gentage her, men hvor krav om saglighed, krav om fairness og krav om upartiskhed er noget afgørende. Så tror jeg, man udmærket kan styre. Om det er 22 eller et større eller mindre tal, er ikke afgørende; hvis man vil styre, kan man. Men hvis man på forhånd overlader det til cheferne og de enkelte medarbejdere, bliver det

medarbejdernes radio og ikke Danmarks radio.

Niels Helveg Petersen: Ja, at politikerne har magten i Danmarks radio, turde vist være temmelig indlysende ved et studium af radiorådets sammensætning, programudvalg og forretningsudvalg, så det behøver jeg ikke at gå nærmere ind på. Jeg vil kun sige, at jeg vil ønske ministeren og andre fortalere for denne revision af radioordningen til lykke med den i egentligste forstand konservative selvtilfredshed, der præger partiernes syn på den radioordning, de har lavet, og som de politiske partier har så stor en indflydelse på.

Ellen Strange Petersen: Jeg bad kun om en kort bemærkning i forbindelse med hr. Erhard Jakobsens indlæg. Jeg ville bare gøre opmærksom på, at den nye ordning, man nu får, giver mulighed for, at socialdemokratiet kan indvælge hr. Erhard Jakobsen i radiorådet og dermed i programudvalget, og jeg tror da, at det vil blive et meget aktivt og virksomt medlem, man dér ville få.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen): Må jeg blot gøre den bemærkning til hr. Erhard Jakobsen, at det kan være rigtigt, at vi laver en ny radiokommission, der skal fortsætte arbejdet, men jeg håber, hr. Erhard Jakobsen vil være enig med mig, når jeg siger, at foreløbig synes jeg, den radiokommission bør nedsettes inden for det radikale venstre til at afklare det radikale venstres synspunkter, inden vi går videre med arbejdet.

Jeg vil gerne sige én ting til. Hr. Niels Helveg Petersen taler om magtposition som politiker i radiorådet og nedvurderer også sig selv og andre i dette ting. Hvilken magtposition har hr. Niels Helveg Petersen nogen sinde afgivet som politiker? Det vil jeg gerne vide. Og hvor ligger det i relation til den radiospredningslov, vi behandler her i øjeblikket?

Det afgørende er, at hr. K. Helveg Petersen er i afgørende modsætning til flertallet i dette ting om at lave en radiospredningslov, der fungerer bedst muligt. Jeg vil ikke på noget tidspunkt påstå, at den er ufejlbarlig,

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

at der ikke er vanskeligheder ved den, sådan er der ingen love der er. Men jeg tror, at på baggrund af de forhandlinger, vi har haft, er det bedst opnåelige resultat, vi kan få i dette ting i dag, den radiospredningslov, vi har her. Jeg vil da erkende, at jeg hører til dem, der holder meget af diskussioner, og vi skal have mange diskussioner. Men der er én ting, som jeg gør hr. K. Helveg Petersen opmærksom på, og det er, at i politik, også med hensyn til radiospredningsloven, er det resultaterne, der tæller.

(Kort bemærkning).

K. Helveg Petersen: Ja, vi skulle jo have haft nogle større debatter længe før nu, hvor vi står over for afslutningen på en sag, og når jeg, hvad jeg ikke plejer, er gået så stærkt til værks, som jeg gør her, er det, fordi jeg føler, at vi her står over for en mærkesag, en sag af stor betydning. Det er for mig en meget vigtig sag; jeg har rejst problemet for et par år tilbage i et notat om, hvordan det burde være efter min mening, og lagt det frem til diskussion.

Jeg er da enig med ministeren i, at han har styrken bag sig, han har folketingets flertal. Det har for mig været et principielt problem. Jeg har aldrig nogen sinde draget ind i debatten, om der var misbrug af den ene eller den anden fløj. Jeg har sagt: det er folketingets plads at stille sig oven for Danmarks radio for at vurdere disse ting ud fra de lange linjer, ud fra de generelle linjer, ikke at blande sig i den daglige ledelse. Det er, hvad jeg har sagt. Det er dette princip, jeg har kæmpet for at man skulle acceptere med alle de andre forslag, der er indbygget i det, der er lagt frem.

Til sidst skal jeg gøre den ene bemærkning til ministeren, at jeg tror ikke, der i befolkningen er en glæde over denne lov, der svarer til den, der finder sit udtryk nu om et øjeblik gennem det overvældende flertal ved afstemningen her i salen. Jeg tror, det ligger anderledes ude omkring.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 144 stemmer mod 7; 3 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning om ændringer i landsskatterettens ordning [af Bernhard Baunsgaard m. fl.].

(Første behandling af forslaget til folketingsbeslutning (nr. XXXIV) findes i tiden sp. 7414.

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges enstemmigt med 158 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet finansministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af overenskomst om en nordisk fond for teknologi og industriel udvikling.

(Første behandling af forslaget til folketingsbeslutning (nr. XXXIII) findes i tiden sp. 7089.

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Stetter: Den konservative folketingsgruppe kan godkende denne overenskomst om en nordisk fond for teknologi og industriel udvikling, og dermed kan vi også godkende bevillingen på de 2,2 mill. sv. kr., selv om det ikke står særlig godt til vort ønske om besparelser.

Ifølge aftalen tilstræber de nordiske regeringer en endelig beløbsramme på 50 mill. sv. kr., det vil sige en udvidelse med yderli-